

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370566384/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Endnu i Døren tilføjede hun: »Og glædelig Jul, Mathilde!«

Mathilde fremmumlede et uforstaaeligt Farvel og saa' lamslaaet ud for sig.

Paa Kongens Nytorv holdt Johan Vagt allerede fra halv syv.

Der var faldet tynd Sne, som tog det Graa og Smudsige bort fra de snævre Gader og det mørke Torv. Ned ad Østergade, hvor Butikernes Lamper hjalp paa den usle Gasbelysning, drog der en Mængde Mennesker i tavs Travlhed. Men straks ude paa Torvet hørte Sværmen op, og Gerner kunde i Ro trave rundt om Hesten.

Hver Gang han kom forbi Flisestriben mod Østergade, standsede han lidt og saa' over imod den lyse Gyde, der rummede al den Luksus, som i de næste Dage skulde spredes ud over det hele Kjøbenhavn. Det var Stadens Brændpunkt, hvorfra den glimrende Hovedstadsfordærv udgik. Her udbød Aften efter Aften med frække Blikke og udfordrende Lader de faldne Kvinder sig til unge og gamle Libertinere i Skær fra Butikerne, hvor Kræmmere solgte den falske Pynt, Silke, Baand og snævre Klæder, som Kvindens Sjæl begærede

og Mandens Hjærte daaredes af. Johan saa' Mængden bugte sig som en skinnende sort Orm i en Lue af Glansild, som var det selve Vellystens Slange, der spillede i sit Element.

Han tænkte derpaa, idet hans Blik gled over mod Østergade, men dog endnu mere paa Margrete, der skulde komme ud fra Lysskæret. Hun maatte naturligvis komme derfra, naar hun fra Vesterbro gik ind i Byen, og desuden skulde hun jo ogsaa besøge nogle Ærinder i Butiksgaderne. Men det betød intet, at hun kom derfra, thi hun lignede i ingen Henseende Hovedstadens glimmersyge Kvinder. Han syntes, hun lignede en Blomst, en skær og beskeden Liliekonval, bringende Foraar til Menneskers Hjærter.

Han følte sig saare lykkelig, medens han ventede hende. Han vidste ikke, hvormeget han kunde haabe; han turde næppe tro, at de stærke Følelser, der nu tog hans hele Sjæl fangen, kunde besvares af den fine unge Kvinde. Om hun bare anede, hvor nænsomt han skulde vogte over hende! Han forestillede sig selv — ikke uden Selvfølelse — som en stærk og alvorlig Mand, der med uendelig Kærlighed bøjede sig ned over det sarte Væsen, der klyngede sig til